

[Maisted.]

Den arbejdende befolkning kan ikke mere se til, at de offentligt ansatte stjæler den lønfremgang, de får, fordi produktiviteten øges i det private erhvervsliv. Den opskruning af det offentlige forbrug, vi har været vidne til i de senere år, må stoppe nu. Nogle procenter af de 57, som metalarbejderen måtte give afkald på, er bl. a. gået til højere lønninger til ansatte i daginstitutionerne, højere lønninger, end metalarbejderen er i stand til at tjene.

Det er derfor helt urimeligt, at denne forespørgsel drejer sig om en udvidelse af daginstitutionerne. I stedet burde den have drejet sig om en offentlig afvikling af disse statsdrevne institutioner til fordel for privatdrevne, der bedre kan indstille sig på livets barske vilkår, når alle uden for den offentlige sektor bliver ramt af økonomisk depression og arbejdsløshed. Det er kendsgerninger af den anførte art, der gør, at de partier, der rejser forespørgsler af denne art, ikke får tilslutning fra den produktive del af befolkningen.

Grethe Philip (RV):

Besparelserne på daginstitutionerne har lært os meget. En del af den viden, vi har fået, har en bitter smag. Det har vist os, hvor vanskeligt det er at foretage den slags besparelser, når det foregår omkring et valg i utide, når det foregår uden den fornødne forudgående planlægning og uden den fornødne politiske drøftelse her i folketinget. Det har også vist os, hvor vanskeligt det er at komme ud til befolkningen og bringe den forståelse for, både hvad der er hensigten med besparelserne, og hvilke konsekvenser de får. F. eks. mener jeg ikke, det er lykkedes os at forklare, at der, samtidig med at der sker besparelser på de enkelte institutioner, stadig oprettes nye institutioner, og at et større antal børn får mulighed for at udnytte daginstitutionerne. Jeg må også med beklagelse konstatere, at dele af pressen har svigtet. Nogle af dem har enten ikke villet eller ikke evnet at bringe korrekte oplysninger.

Organisationerne er jo et helt kapitel for sig. Venstreorienterede grupper har vist en total mangel på forståelse for, at der også på daginstitutionsområdet skal økonomiseres med ressourcerne og stadig skal foretages

omlægninger. Men samtidig med at jeg siger det, vil jeg også gerne sætte en tyk streg under, at det for en meget stor del af medarbejderstaben gælder, at det er en dygtigt arbejdende gruppe, for nogles vedkommende kan man vel sige, at de næsten slider sig op i det daglige arbejde i forsøg på at leve op til høje idealer og til store sociale arbejdsbyrder, og jeg tager derfor meget skarp afstand fra den ofte helt unuancerede hetz, der har været ført mod småbørnspædagogerne som gruppe.

Jeg vil også gerne her bringe en kompliment til formanden for BUPL, fru Gertrud Berg, der har forstået, at man ikke i en forhandlingssituation opnår fordele ved ulovlig arbejdsnedlæggelse, og at folketinget ikke lader sig presse til indrømmelser under trusler, men at den politiske reaktion tværtimod er, at vigtige ændringer til fordel for daginstitutionerne, til fordel for børnene, enten bliver helt hindret eller i hvert tilfælde bliver betydelig sinket.

Men vi har også draget og kan drage en anden vigtig lære, som jeg tror vil få positiv betydning i det saglige arbejde fremover. Jeg mener, at det for mange af os i endnu større grad end hidtil er kommet til at stå klart, at daginstitutioner nok kan opdeles i nogle forskellige grupper, formelt vuggestuer, børnehaver, fritidshjem osv., men at de inden for hver gruppe er overordentlig forskellige, at de arbejder under meget forskellige ydre vilkår, og at de arbejder med et meget forskelligt børne Klientel, at nogle af institutionerne har mange hæmmede, utilpassede børn, og at nogle institutioner har mange børn, som skal være overordentlig mange timer i institutionen, og som har behov for en særlig pædagogisk og psykologisk indsats fra personalets side. Det er jo det, som gør, at generelle bestemmelser om normeringer for både det uddannede og det ikke-uddannede personale, sådan som vi har haft dem nu og fastlagt dem efter en streg, der er slået hen lige over alle institutioner, ikke kommer til at fungere, som de skal, ikke kan stå alene. Vi har brug for dispensationer, vi har brug for igennem disse dispensationer at indrette forholdene efter den enkelte institutions behov.

Der har efter den aftale, som er blevet sluttet imellem en række partier her i folketinget, været meget snævre grænser for,